जह्यासुरं भावमिमं त्वमात्मनः समं मनो धत्स्व न सन्ति विद्विषः ।
ऋते ऽजितादात्मन उत्पथस्थितात् तद्धि ह्यनन्तस्य महत् समर्हणं ॥ १० ॥
दस्यून् पुरा षण्न विजित्य लुम्पतो मन्यन्त एके स्वजिता दिशो दश ।
जितात्मनो ज्ञस्य समस्य देहिनां साधोः स्वमोहप्रभवाः कुतः परे ॥ ११ ॥
हिरण्यकशिपुरुवाच ॥ व्यक्तं त्वं मर्तुकामो ऽसि यो ऽतिमात्रं विकत्थसे ।
मुमूर्षूणां हि मन्दात्मन् ननु स्युर्विप्लवा गिरः ॥ १२ ॥
यस्त्वया मन्दभाग्योक्तो मदन्यो जगदीश्वरः ।
क्वासौ यदि स सर्वत्र कस्मात् स्तम्भे न दृश्यते ॥ १३ ॥
सो ऽहं विकत्थमानस्य शिरः कायाद्धरामि ते ।
गोपायेत हरिस्त्वाद्य यस्ते शरणमीप्सितं ॥ १४ ॥
नारद उवाच ॥ एवं दुरुक्तैर्मुहुरर्दयन् रुषा सुतं महाभागवतं महासुरः ।
खड्गं प्रगृह्योत्पतितो वरासनात् स्तम्भं तताडातिबलः स्वमुष्टिना ॥ १५ ॥
तदैव तस्मिन् निनदो ऽतिभीषणो बभूव येनाण्डकटाहमस्फुटत् ।
यं वै स्वधिष्ण्योपगतं ब्रह्मादयः श्रुत्वा स्वधामाप्ययमङ्ग मेनिरे ॥ १६ ॥
स विक्रमन् पुत्रबधेप्सुरोजसा निशम्य निर्ह्रादमपूर्वमद्भुतं ।
अन्तः सभायां न ददर्श तत्पदं वितत्रसुर्येन सुरारियूथपाः ॥ १७ ॥
सत्यं निधातुं निजभृत्यभाषितं व्याप्तिं च भूतेष्वखिलेषु चात्मनः ।
अदृश्यतात्यद्भुतरूपमुद्वहन् स्तम्भे सभायां न मृगं न मानुषं ॥ १८ ॥
स सत्त्वमेवं परितो विपश्यन् स्तम्भस्य मध्यादनुनिर्ज्जिहानं ।
नायं मृगो नापि नरो विचित्रमहो किमेतन्नृमृगेन्द्ररूपं ॥ १९ ॥
मीमांसमानस्य समुत्थितो ऽग्रतो नृसिंहरूपस्तदलं भयानकं ।
प्रतप्तचामीकरचण्डलोचनं स्फुरत्सटाकेशरजृम्भिताननं ॥ २० ॥